

ДЯВОЛСКО ОГЛЕДАЛО

Въ едно село живѣлъ нѣкой си дѣдо Бѣлодрешко. Той си ималъ едно магаре, съ което ꙗкаралъ дърва отъ гората.

До кжщата на дѣдо Бѣлодрешко живѣло едно много немирно момче. Прочуло се това момче съ голѣмитѣ пакости, които правѣло на хората. И тѣ го ненавиждали поради тия бели и често го потупвали. Но момчето не оставяло своитѣ немирства. Едничкиятъ домъ, гдето ходѣло, безъ да го хокатъ, била старата кжщурка на дѣдо Бѣлодрешко. Тамъ, край огнището, самотниятъ старецъ се разговарялъ съ лошото момче. Учелъ го на умъ и добро, но щомъ излизало навънъ, то пакъ си почвало пакоститѣ.

Единъ день лошото момче се замолило на стареца:

— Дѣдо Бѣлодрешко, дай ми магарето да отида за дърва въ гората. Единъ товаръ ще докарамъ за тебе, единъ — за мене.

— Добре! — съгласилъ се старецътъ и засамарилъ магарето.

Момчето тръгнало. До обѣдъ докарало единъ самаръ дърва. Стоварило ги край стобора на бащината си кжща и подкарало пакъ магарето къмъ гората. Дѣдо Бѣлодрешко седѣлъ на прага, пушелъ съ кривото си чибуче, гледалъ съ весели очи малкия работникъ и си мислѣлъ:

— Моитѣ съвети не отидоха напраздно! Ще се поправи това немирно момче!

Момчето заминало къмъ гората. Дѣдо Бѣлодрешко зачакалъ и своя дѣлъ. Минало часъ-два. Мръкнало. Сънь налѣгналъ морнитѣ очи на дѣдо Бѣлодрешко, и той задрѣмалъ на прага. Късно вечерята нѣкой почналъ да го дърпа за едина мустакъ. Отворилъ очи — предъ него стоело момчето.

— Лошо се случи, дѣдо Бѣлодрешко, — започнало то. Подгони ме цѣла глутница вълци. Азъ тичамъ, удрямъ магарето, и вълцитѣ тичатъ следъ мене. Нѣмаше какво да правя — метнахъ се на едно дърво примрѣлъ отъ страхъ. Магарето остана подъ дървото. Налетѣха го гладнитѣ вълци. Помъкнаха го къмъ гората и се изгубиха. Азъ едвамъ се спасихъ.

Дѣдо Бѣлодрешко се нажалилъ толкова по своя другаръ, че рукнали сълзи отъ очитѣ му.